

PÁL HORVÁTH (1936-)

De Hongaarse tekenaar, schilder, graficus en beeldhouwer Pál Horváth vestigde zich in 1956 te Brussel, waar hij een opleiding publiciteit volgde aan de Academie van Brussel (1957-1958) en grafiek aan Ter Kameren in Brussel. Horváth zou zich van meet af aan toeleggen op het constructivisme en was beïnvloed door de principes van het *Bauhaus* en door Moholy-Nagy. Hij wil zijn werk deel laten uitmaken van de ruimte waarin het zich bevindt. Soms maakt de kunstenaar een verbinding met de ruimte door het werk in reliëf of vrijstaand uit te voeren.

Pál Horváth, *Composite*, 1972

Het reliëf van *Composite* neemt niet allen de ruimte in, maar wekt ook een optische illusie op. In principe wijzen alle kubussen in dezelfde richting, nochtans lijkt het, door een uitgekende toepassing en variatie van kleurvlakken binnen de kubussen, dat dit niet zo is.

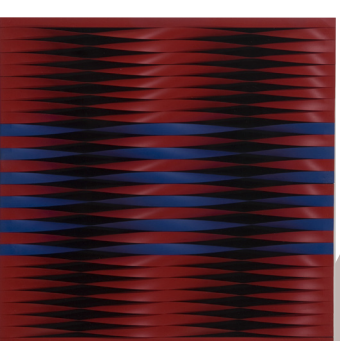
RELIËFKUNST

In België merken we dat in de jaren vijftig van vorige eeuw een nieuwe tendens in de abstracte kunst plaatsrijpt. Kunstenaars willen zich losmaken van de restricties die een klassiek schilderij met zich meebrengt en zoeken de ruimte, tijd en beweging op, terwijl ze experimenteren met nieuwe media. Zo leggen Jo Delahaut en Pol Bury zich toe op de reliëfkunst en publiceren, samen met Jean Séaux et Karel Elnó, het manifest *le Spatiïsme* (1953).

Het werken in reliëf brengt vaak een spel van schaduw en licht met zich mee, waardoor de toeschouwer actief wordt aangezet om het voor hem meest interessante gezichtspunt te kiezen. Kunstenaars zoals Pál Horváth ijverden ervoor dat het werk in reliëf een deel uitmaakte van de architecturale omgeving, een praktisch die nu *in situ* wordt genoemd.

WALTER LEBLANC (1932 – 1986)

Schilder en beeldhouwer Walter Leblanc studeerde aan de Koninklijke Academie voor Schone Kunsten (1949-1954) en het Hoger Instituut te Antwerpen (1955-1956). Hij debuteerde met abstract werk in felle kleuren, een pallet dat gaandeweg

Walter Leblanc, *Torsics*, 1969

zou versomber, en tegen het einde van de jaren vijftig meer monochroom zou worden. Leblanc was medestichter van *G58*, waardoor hij in contact kwam met de Duitse *Zero-groep* (1958-1966) en de Nederlandse *Nul-beweging* (1960-1965).

Vanaf 1959 legde hij zich toe op het ontwerpen van *Torsies*, katoenen draden die hij in torsievormen volgens een geometrische configuratie op doek bevestigde. Het uitzicht van deze draden hangt zowel af van het aantal omwentelingen van de draaibeweging als van de richting van de rotatie. Deze bereedeneerde vormen, in samenspel met de positie van de toeschouwer, bepalen de lichtinval op het werk en brengen zo een optisch effect teweeg. In zijn *Mobilo-Statics* werden de katoendraden vervangen door tweekleurige polyvinyl-linten. In 1975 ontstonden de *Archetypes*, waarin Leblanc, via tekeningen en sculpturen uit geoxideerd staal, allerlei combinaties en overlappingsen onderzocht tussen de driehoek, vierkant en cirkel.

VIC GENTILS (1919 - 1997)

Vic Gentils werd in Engeland geboren als zoon van een Franse vader en een Vlaamse moeder die op de vlucht waren voor W.O I. Hij studeerde schilderkunst aan de Koninklijke Academie voor Schone Kunsten (1934-1938) en het Hoger Instituut te Antwerpen (1940-1942) en was beïnvloed door het expressionisme. In 1957 zou hij de schilderkunst achter zich laten om zich vooral toe te leggen op reliëfs. Hij was mede-oprichter van *G 58* en van de Nieuwe Vlaamse School (1960), een afsplitsing van *G 58*. Vanaf 1961 legde Gentils zich toe op sculpturen gemaakt van onderdelen van gebruikte voorwerpen-, zoals piano's, lijsten, en typemachines. Gentils heeft ook collages en wandtapijten gemaakt.

'Compositie' is een symmetrisch opgebouwde assemblage met repetitief karakter dat doet denken aan een klankkast. Door

het hergebruik van pianohamerijtjes en vilt treden er een kleurschakeringen op, waardoor het werk een zekere ritmiek vertoont. Hierdoor kan de titel zowel gelezen worden als het esthetisch bijeenbrengen van diverse materiële elementen als de verwijzing naar een muziekstuk.

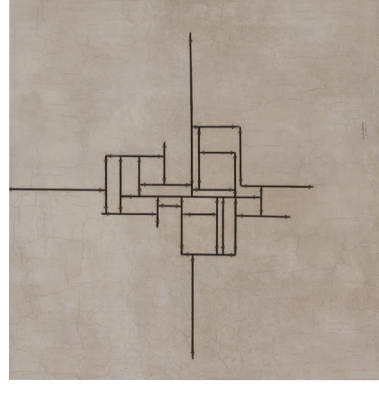
CAMEL VAN BREEDAM (1936-)

Camille Van Breedam is een beeldhouwer en vervaardiger van assemblages die in 1955-1957 les volgde op de Normaalschool te Gent onder leiding van de kunstenaar Octave Landuyt. In 1956 kreeg hij een eervolle vermelding voor zes reliëfs die hij indiende voor de *Prijs voor de Jonge Belgische Schilderkunst*. In deze periode was zijn basismateriaal een bruinachtig plamuur waarin hij staafjes en allerhande keukengerei vastkleefde. Kort na zijn studies sloot hij zich aan bij de kunstenaarsgroepering *G58*. Vanaf 1963 namen zijn collages in omvang toe en breidden ze in de ruimte uit tot assemblages. Tijdens het midden van de jaren zestig evolueerde zijn werk naar *environnement*. De barokke assemblages kunnen gelezen worden als een protest: het aanklaarten van het afval dat ontstaat als gevolg van de consumptiemaatschappij. Vanaf 1986 wordt het werk opnieuw soberder en meer ingetogen.

Zwart-Wit heeft een modernistische architecturale kwaliteit dat geëvoceerd wordt door het gebruik van rechte lijnen, het achterwege laten van het *ornament*, de materiaalkeuze (plaaaster en metaal) en het sculpturale karakter van het werk.

Vic Gentils,
Composition, 1963

Camiel Van Breedam, *Black & White*, 1957